

mue have, det behøves virkelig ikke. Den højtærede Udenrigsminister har jo oplyst, at en Konsul kan faa sine Udlæg betalte forskudsvis, og det fik netop det ærede Medlem. Han fik ved Afrejsen herfra et Forskud paa 500 Kr. til at møde mulige Udgifter og mulige Udlæg med, og der var ikke det mindste i Vejen for, at han senere kunde have faaet et lignende Forskud, det er man saa vant til, men der er aldrig nogen Sinde kommet Anmodning fra det ærede Medlem om at faa saadanne Forskud. Naar han altsaa spørger herom, kan man svare, at han skulde have læst Instruksen og de forskellige Regler vedrørende de udsendte Konsuler, saa vilde han have erfaret, at den Sorg behøvede han ikke at gøre sig.

Paa samme Maade er det besynderligt for mig at se, hvorledes han i sin Skrivelse bl. a. anker over, at han aldeles ikke kunde rejse, ikke kunde tilse de ham underordnede Konsulater. Han henviser til et bestemt Tilfælde i Rosario, hvor et Skib var strandet, eller hvad der nu var i Vejen, og hvor Kaptajnen ønskede hans Nærværelse. Han kunde ikke rejse paa Grund af Pengemangel, siger han. Hvis den daværende Vicekonsul havde gjort sig bekendt med de Regler, der gælde for hans Stilling, vilde han have erfaret, at der i dette Tilfælde ikke er Tale om Mangel paa Penge. Naturligvis er det Skibet, der skal betale. Der staar ligefrem i Gebyrreglerne for de udsendte Konsuler opgivet, hvor meget et Skib, naar det ønsker Konsulens Nærværelse i en Havn, der ligger udenfor hans Hjemsted, skal betale i Rejsseudgifter, og der skal tillige tilfalde Vicekonsulen Diæter, som ikke ere ganske ubetydelige. Naa, i dette Tilfælde skete der ingen Skade, fordi Kaptajnen hjalp sig foruden Konsulen, men det er altsaa ikke rigtigt, at han her ikke kunde rejse paa Grund af Pengemangel, og det vilde det ærede Medlem som sagt nemt have kunnet se, naar han havde sat sig ind i Reglerne for sin Stilling. Han har kun en Gang indgivet Begæring om at faa Rejsegodtgørelse, og det var, da han i repræsentativt Øjemed foretog en lille Rejse i Anledning af en Kirkeindvielse. Saa skrev han hjem og spurgte, om han ikke kunde faa Udgifterne erstattede, det var 150 Kr. eller saadan noget. En Gang har han rejst i 3 Maaneder uden i Forvejen at indhente Ministeriets Samtykke, uagtet det er paalagt Konsulerne, at de ikke maa være bortrejste i længere Tid uden Ministeriets Samtykke. Denne Rejse, som ikke just

skete direkte i Konsulatets Interesse, foretoges, saa vidt jeg kan forstaa, af ham som Gæst, og den har altsaa ikke kostet ham noget, men i øvrigt staaer det ogsaa i Loven af 14. April 1893 § 10, at Konsulerne kunne faa Rejsseudgifterne erstattede. Det var der altsaa ikke det mindste i Vejen for. Tværtimod vilde man, naar han havde skrevet, at han ønskede at foretage Inspektionsrejser, have svaret Ja, naturligvis. Rejsseudgifter har man aldrig nægtet.

Naar det ærede Medlem siger, at han kunde overhovedet ikke rejse, fordi han ikke kunde være borte, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at det jo viste sig, at under Rejsen paa de 3 Maaneder, hvortil han ikke havde indhentet Ministeriets Samtykke, kunde han meget godt være borte. Paa samme Maade kunde det naturligvis være gaaet i andre Tilfælde. Det er saa velkendt i Konsularverdenen, at man hjælper hverandre. Det ærede Medlem sagde, at han ikke selv kunde yde saadan Gengæld, men det kunde han meget godt. Han kunde godt ved Siden af sine egne Forretninger en kort Tid have overtaget de svensk-norske Forretninger eller en Del deraf.

Idet jeg nu altsaa bemærker, at jeg ikke vidste og ikke havde egentlig Grund til at tro, at der var Nød paa Færde, blev jeg i høj Grad overrasket ved den Skrivelse, der kom. Jeg var i første Øjeblik, maa jeg tilstaa, bange for, at det ikke var rigtig fat med vedkommende, naar han kunde skrive baade i den Form og med det Indhold. Først fordrede han nemlig, at man skulde betale 4,500 Kr., som han havde faaet fortrakt af Danske, men efter de senere Forklaringer var det nok en Present, han ikke var pligtig til at betale. Det var altsaa en Foræring paa 4,500 Kr., som han havde faaet, saa vidt jeg kan forstaa, af danske Landejendomsbesiddere i Anledning af en svær Sygdom, han havde paa draget sig, hvorved det blev nødvendigt, at han rejste til København. Det ærede Medlem har i den Anledning spurgt, hvad jeg vilde have gjort i det Tilfælde. Det skal jeg sige, og jeg skal ogsaa sige, hvad han ikke skulde have gjort. Det ærede Medlem kunde sagtens have hjulpet sig, naar han tror, at han kan trække Veksler paa Ministeriet. Naar det, som det her var Tilfældet, drejede sig om Liv og Død, havde det været det allerundskyldeligste, om han havde trukket en Veksel, men det gjorde han ikke. Der er endvidere noget, der hedder Telegraf. Det havde han dog haft Raad til — det vilde i hvert Fald